

08 — BONSAI

Uvek počinje s bleskom. Otvaram oči i piljim u plafon. Sledi ustaljena rutina. Ustajem iz kreveta orošen znojem, palim stonu lampu, preturam po farmericama u potrazi za upaljačem, nabijam cigaretu u ugao usta i zavaljujem se u fotelju prekrivenu polučistom odećom. Puštam muziku. Džez u ovo doba dana, odnosno noći, uvek je moj izbor.

Znam kako će moj dan, deo dana, izgledati sutra. Jednostavno znam. Ljudi sve češće imaju prozor u budućnost. Ako vizije možeš da vežeš za određenu osobu, u današnje vreme od toga možeš napraviti biznis. Znam neke koji su tako napravili brdo para. Moj prozor nema dobar pogled, samo par sati, tek nešto više od de ja vu.

Kao i svemu drugom u životu meni su dopale mrvice.

Sutra ću ustati rano da ne bih zakasnio na sastanak sa svojim „investitorom“. Neorganizovanost, kakvoj sam sklon, poješće mi vreme. U žurbi ću istrčati iz zgrade i naleteti na dečaka sa saksijom u rukama. Projekti pod miškom razmileće se po trotoaru, a ja ću frknuti dečaku u lice. Prepoznaću Aleksu i potrčati ka taksiju, a on će poći za mnom. Kada ga budem upitao, zašto me kog đavola prati, on će mi pružiti saksiju i... to je to.

Tol'ko od moje vizije.

I desilo se. Stojim ispred taksija, stežem projekte, nisam ih ispustio i to mi je jedina fajda. Musavi klinac me gleda plavim okicama. Osvrćem se oko sebe, moram da se nacrtam kod Džukele u deset-nula-nula ili, u suprotnom, bolje je da ni ne razmišljam o tome šta će se dogoditi. Žurno uzimam saksiju od dečaka, pošto, očigledno je da mi je daje, tršavim mu kosicu i sedam u taksi. On ostaje kraj taksija kao kučence.

Znam da je gluv. Znam da nema ko da ga čuva. Znam da nema drugare, a koga bi i imao u ovo vreme. On je jedino dete u krugu od nekoliko kilometara. A majka mu je žešća lujka. Noću se do'vata sa ko zna kim, nekad za novac, nekad iz zadovoljstva, znam o čemu pričam, svake noći imam direktan prenos, a preko dana spava kao klada. Jadno dete. Često provodi vreme sa mnom na mansardi. Taman kada je taksista ubacio u prvu i dao levi migavac, rekoh mu da sačeka. Otvorih vrata i pozvah Aleksu da uđe. Nisam baš najsigurniji da radim pravu stvar i kud ću sa njim pred oči Džukeli, ali eto, nas dvojica sedimo na zadnjem sedištu prozuklog kadeta. Tutnuo sam nazad Aleksi saksiju u ruke i primetio da je bonsai u pitanju. I tek tada, ničim izazvan, Aleksa poče da se dernja iz sveg glasa. O, Bože...

*

Kasnim, kasnimo, na sastanak, sedam, evo, već, osam minuta. Da Aleksa nije počeo da se dernja iz ne znam kog razloga i da nas vozač taksija nije izbacio na sred ulice ne bih

pešačio par blokova i pritom se pošteno oznojio. Bio bih u Džukelinoj kancelariji još pre pola sata. Znajući ga, ubiće mi cenu za neki procenat sigurno. Ali, šta da radim, biću srećan ako mi bude ponudio bilo šta.

Na samom ulazu u Džukelinu poslovnu zgradu kraj nas se protisnu mlađi lik u crnom. Pognut, sa crnim naočarima, za trenutak se trznu primetivši saksiju sa bonsajem. Sačekasmo ga da prođe i uđosmo.

Na drugom spratu tik uz stepenice je fensi reklama „Aksiom Trejd“, Džukelina firma, a par metara udesno od nje sedi njegova fensi sekretarica. Šta sve ulazi u opis njenog radnog mesta je dosta dobro pitanje. Uredno me je ošinula pogledom zbog kašnjenja, kao ja ne znam da Džukela ne voli kašnjenje, a i zbog dečaka. Ja se potrudih da izvadim situaciju, uzeh bonsai od Alekse i uz izveštačen osmeh rekoh: evo lepotice, da imaš nešto od mene po čemu ćeš me pamtiti. Ona se šturo nasmeja, znam da bi više volela da je umesto bonsaija dobila neki satić ili zlatni lančić, ali šta joj ja sada tu mogu, bonsai je najbolje što imam. Ona stavi saksiju na sto, stisnu dugme na telefonu i reče:

— Davidov je stigao – i pusti dugme interfona. – Možeš da uđeš.

Naravno da moje ime nije Davidov, koristim ga otkako sam se pre nekog vremena izmešao sa ovim polusvetom. Uхватih Aleksu za ruku i zajedno uđosmo u Džukelinu kancelariju.

Da sam crtač stripova, a to je ono čime sam oduvek želeo da se bavim, umesto toga što sam potrčko sa velikim planovima jednog od najvećih krimosa u gradu, scena koju smo Aleksa i ja zatekli izgledala bi ovako.

Ja bio bih u krupnom planu, u pravouganiku, tušem isrcetan, razbarušene kose, izbezumljenog izraza lica, sa raznim znacima i simbolima beznada u oblačiću iznad glave. U sledećem pravougaoniku Aleksa bi bio prikazan s leđa kako gleda lokvu krvi na izglancanom parketu.

Dernjaj se sada, pomislih, a Aleksa ostade nem zureći u vrh Džukeline cipele od krokodilske kože uprt u plafon. U piksli na masivnom stolu je položen zapaljen tompus koji je usmrdeo celu kancelariju. Nisam se uplašio, nisam žalio skota. Brzo sam razmišljao. Ono šta sam domislio bilo je da ga je neko tek koknuo. Možda u prethodnih deset minuta. Ubica mora da je znao za skriveni prolaz koji sam Džukeli predvideo pri projektovanju zgrade.

Toliko o realizaciji novog projekta. Izem ti viziju. Kud me ne upozori na ovakav razvoj situacije. Moraću što pre da kidnem odavde.

Istrčao sam do Anabele, ne znam da li se tako zove, ali zato liči mi na nekog ko bi mogao da nosi takvo ime i rekoh:

— Gazda nam je mrtav. Pozovi tamo već koga treba da pozoveš. I... nisam ga ja ubio, samo da se zna.

— Šta, zacvile Anabela, a oči joj zaiskriše suzama, što od straha da će morati da traži novi posao, novog sponzora ili šta već. Ustade sa stolice i stušti se ka kancelariji, sada već, bivšeg gazde. Ispratio nas je vrisak.

Trgnuo sam Aleksu za ruku i trčećim korakom ga poveo niz stepenice. Osećao sam kako se dečak otima, verovatno želi svoj bonsai nazad, ali žalim klinac, ne želim da se nađem ovde kada dođe murija, “čistač” ili bilo ko drugi.

*

Gledam kroz prozor. Kasni oktobar, suvo vreme, kiša samo što nije, sve je nekako žuto i tmurno. Na ulici nema vozila. Đubre leprša po gradu, mobilni telefon mi je isključen. Pravim sendvič za Aleksu. Majku su mu uhapsili zbog skitnje i već drugi dan je kod mene. Televizor zvrnda otkako smo ustali. Opet je udarna vest da je Džukela ubijen. Policija veruje da je u pitanju gangstersko razračunavanje. Kod njega je pronađeno retko bonsai drvo staro preko tri stotine godina, ukradeno pre tri dana iz muzeja u centru grada. Čujem kako neko lupa na ulazna vrata od mog stana. Znam da takvi zvuci ne nagoveštavaju ništa dobro.

Blesak, uvek sve počinje i završava se tako. Otvaram oči i puštam džez. Tek je tri sata po ponoći. Ujutro ću morati po Aleksu da saznam odakle mu bonsai drvo. Valja se pripremiti.